

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Usl-2090/14
UPRAVNI SUD
U ZAGREBU BROJ: 711-U-2980-P-10-13/16-AB1
PRIMLJENO PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
03-05-2016 dana 2016. 20. dana
Omat u privitku. Primjeraka 1 Priloga 1
Poslovni broj: Usz-571/T6-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Ivice Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Mire Kovačić, članova vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Josipa Jagušta iz Zagreba, Kranjčevićeva 36, kojeg zastupa opunomoćenik Veljko Miljević, odvjetnik Odvjetničkog društva Miljević i partneri iz Zagreba, Vlaška 7/I, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužitelja, zastupanog po istom opunomoćeniku, protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2090/14-15 od 22. listopada 2015., na sjednici vijeća održanoj 7. travnja 2016.

presudio je

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2090/14-15 od 22. listopada 2015.

Obrazloženje

Osporenom presudom prvostupanjskog upravnog suda odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke tuženika, urbroj: 711-1-1205-SI-10-13/14-01-11, broj: SI-10/13 od 7. ožujka 2014., te zahtjev za naknadu troška ovog upravnog spora.

Navedenom odlukom tuženika odlučeno je kako propust da opravda nepotpuno iskazivanje podataka u izvještu o imovinskom stanju dužnosnika, koje je dužnosnik Josip Jaguš, ovdje tužitelj, predsjednik Uprave trgovačkog društva PETROKEMIJA d.d. u razdoblju od 7. svibnja 2010. do 6. rujna 2013., podnio Povjerenstvu dana 6. srpnja 2011., povodom početka obnašanja navedene dužnosti, i to u dijelu podataka koji se odnose na vlasništvo nad nekretninom u Londonu, na adresi 11 St Mary's Place, Marloes Road i o udjelu njegove supruge u trgovačkom društvu HEMWORTH LIMITED (UK) te podatke o „Drugim primicima prema vrstama dohotka na godišnjoj razini“ (neoporeziva naknada i dividenda za trgovačko društvo HEMWORTH Ltd), kao i neistinito iskazivanje podataka u pogledu površine nekretnine u Zagrebu, na adresi Pantovčak 137A, predstavlja povrede članaka 8. i 9. Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“, broj 26/11., 12/12., 126/12. i 48/13.-proc.tekst-dalje: ZSSI) (točka I izreke), a za koju povredu se tužitelju izriče sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI-a – obustava isplate dijela neto mjesecne plaće u iznosu od 15.000,00 kn, koja će trajati 2 mjeseca i izvršit će se u 2 uzastopna mjesecna obroka, i to prvi obrok u iznosu od 10.000,00 kn, a drugi obrok u iznosu od 5.000,00 kn (točka II izreke).

Tužitelj je protiv osporene presude izjavio žalbu kojom istu pobija u cijelosti zbog bitne povrede pravila sudskega postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

u sporu te pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom, tužitelj ističe da je tuženik postupak pokrenuo povodom anonimne prijave, dakle, protivno izričitoj odredbi članka 39. stavka 1. ZSSI-a, slijedom čega je prvostupanjski sud, zaključivši protivno, pogrešno primijenio materijalno pravo. Nadalje, tužitelj nije tvrdio kako nije bio dužan prijaviti imovinu u inozemstvu, već da o tome u ZSSI-u nema izričite odredbe odnosno da postoji s tim u vezi pravna praznina. Citirajući odredbe članka 24., članka 25., članka 39. stavka 5. i članka 8. stavka 13. ZSSI-a, te dijelove iz osporene presude iz kojih proizlazi tko je pribavio podatke o imovinskom stanju dužnosnika, tužitelj zaključuje kako postoji očito proturječe u zaključivanju suda na koji način i preko kojih subjekata je pribavio podatke o njegovoj imovini u inozemstvu, dodajući da u postupku redovite provjere podataka te podatke pribavljuju samo nadležna tijela Republike Hrvatske, dok su ovdje ti podaci pribavljeni od nadležnih tijela Velike Britanije, iako takva mogućnost nije utemeljena na zakonu. U nastavku žalbe, tužitelj se poziva na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-I-2414/2011 od 7. studenog 2012., koju dijelom sadržajno citira, navodeći, pored ostalog, kako nije ustavnopravno prihvatljivo da Povjerenstvo ima ovlast izravno tražiti podatke od bilo kojih subjekata izvan sustava državne i javne vlasti, nakon čega zaključuje kako zakonodavac očito nije postupio sukladno citiranoj odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske, jer je postupak provjere podataka iz izvješća o imovinskom stanju dužnosnika dužan urediti zakonodavac, a ne Povjerenstvo svojim pravilnikom, slijedom čega smatra da sud mora restriktivno tumačiti ovlasti tuženika u pribavljanju podataka. Unatoč tome, sud je pretjerano ekstenzivnim tumačenjem „dopunio“ ZSSI tako da je tuženiku utvrdio ovlast pribavljanja podataka od inozemnih državnih tijela, koju po ZSSI-u isti nema, zbog čega tužitelj nalazi pogrešnim zaključak suda da je tuženik prilikom pribavljanja podataka postupao zakonito (jer zakona nema). S obzirom na sve izloženo, tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti pobijanu presudu, otkloniti nedostatke i presudom riješiti stvar.

Tuženik u odgovoru na žalbu tužitelja osporava njenu osnovanost u cijelosti. U bitnom, tuženik navodi kako je tužiteljevo isticanje razloga bitne povrede pravila postupka u cijelosti paušalno i neosnovano, pri čemu citira članak 39. stavak 1. ZSSI-a, zaključujući da je istim ovlašten na pokretanje postupka u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika, a što je ovdje slučaj, jer je o mogućoj povredi ZSSI-a došao do saznanja iz članka objavljenog u „Jutarnjem listu“ dana 18. siječnja 2013., dok je anonimnu prijavu mogućeg sukoba interesa tuženik zaprimio dva tjedna kasnije, tj. 4. veljače 2013. Citirajući dijelove odredaba članka 8. stavka 1. i stavka 5., članka 9. stavka 1. i članka 2. stavka 1. ZSSI-a, tuženik ističe kako u konkretnom slučaju ne postoji pravna praznina u odnosu na imovinu o kojoj je tužitelj kao dužnosnik dužan podnijeti izvješće, zaključujući kako iz smisla članaka 8. i 9. ZSSI-a te svrhe propisane člankom 1. istog Zakona jasno proizlazi obveza dužnosnika da prikaže cjelokupnu svoju imovinu, bez obzira na način stjecanja i gdje se ona nalazi, jer, u suprotnom, podnošenje izvješća o imovinskom stanju i praćenje promjene u imovini dužnosnika za vrijeme obnašanja dužnosti odnosno nakon prestanka obnašanja iste, ne bi imalo smisla. Pozivajući se na odredbe članka 24. i 25. ZSSI-a, tuženik navodi kako je smisao postupka redovite provjere usporedba podataka o imovini iz Izvješća o imovinskom stanju i imovine koju dužnosnik stvarno ima, slijedom čega bi nemogućnost pribavljanja podataka od domaćih i inozemnih tijela koja raspolažu određenim podacima praktički činila besmislenim provođenje postupka redovite provjere. Nastavno, u odgovoru na žalbu tuženik ističe kako nije usurpirao svoje ovlasti glede pribavljanja podataka, jer je dostavu istih zatražio od nadležnih tijela Republike Hrvatske (Ministarstvo vanjskih i europskih poslova i Porezna uprava), a koja tijela su poduzela radnje usmjerene na pribavljanje podataka od tijela strane države te su, u tom smislu, zatražene obavijesti i dokazi

rezultat djelovanja drugih tijela javne vlasti. Na kraju, tuženik ističe kako se tužitelj pogrešno poziva na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske od 7. studenog 2012., s obzirom da ukinuti dijelovi zakonskih odredaba nisu u izravnoj, a ni neizravnoj vezi s odredbama na temelju kojih je donesena njegova odluka. Tuženik je u konkretnom slučaju postupao isključivo na temelju važećih odredaba ZSSI-a, koje nisu ukinute niti su na bilo koji način dovedene u pitanje, jer niti jedna odredba na kojoj je tuženik utemeljio svoje postupanje i donošenje svoje odluke nije ukinuta citiranom ustavnosudskom odlukom. Suprotno stavu tužitelja, tuženik i sud tumače zakonske odredbe onako kako one glase, jer se radi o razumljivim, jasnim i preciznim odredbama, koje ne omogućavaju drukčije tumačenje, slijedom čega tuženik predlaže ovom Sudu da odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupansku presudu.

Sukladno članku 71. stavku 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12. i 152/14.), odgovor na žalbu tuženika dostavljen je žalitelju, ovdje tužitelju, koji se, podneskom od 5. veljače 2016., očitovao na tvrdnje tuženika iz odgovora, smatrajući iste u cijelosti neosnovanim i neistinitim, obrazlažući isto razlozima koje je već istaknuo u žalbi, kod koje u cijelosti ostaje, te traži da se osporena odluka poništi.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući prvostupansku presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da prvostupanski sud pobijanom odlukom nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

To stoga jer je, prema podacima sveza spisa, postupak prije donošenja osporene odluke proveden sukladno postupovnim pravilima propisanim Zakonom o upravnim sporovima, a prvostupanski upravni sud je osporenu presudu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela, kao i tijekom upravnog spora, nakon čega je, pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava osnovano zaključio da je tužitelj, kao dužnosnik, propustio iskazati podatke o imovini koju ima u vlasništvu izvan Republike Hrvatske, dok je u odnosu na nekretninu u Zagrebu, Pantovčak 137A, dao netočne podatke, čime je počinio povredu odredaba članka 8. i članka 9. ZSSI-a.

Navedene pravno odlučne činjenice tužitelj žalbom niti ne osporava, već tvrdi da je tuženik predmetni postupak pokrenuo protivno izričitoj odredbi članka 39. stavka 1. ZSSI-a, te da su podaci prikupljeni u postupku redovite provjere podataka pribavljeni od nadležnih tijela Velike Britanije, a ne od nadležnih tijela Republike Hrvatske, što nije u skladu s odredbama članka 24. i članka 25. ZSSI-a.

Ovaj Sud, međutim, takve prigovore tužitelja smatra u cijelosti neosnovanim, jer nisu utemeljeni na pravilnom tumačenju mjerodavnih odredaba postupovnog i materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 39. stavka 1. ZSSI-a propisani su slučajevi u kojima tuženik može pokrenuti postupak iz svoje nadležnosti (na temelju svoje odluke, povodom vjerodostojne, osnovane i neanonomne prijave ili u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika), a što je tuženik u konkretnom slučaju i učinio, nakon saznanja da bi tužitelj mogao biti u sukobu interesa. Iz navedenog slijedi da je, i po ocjeni ovog Suda, postupak u predmetnoj stvari tuženik pokrenuo po službenoj dužnosti, kako to pravilno zaključuje i prvostupanski sud u osporenoj presudi.

S tim u vezi Sud nalazi potrebnim dodatno ukazati i na primjenu odredaba Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09. – dalje: ZUP), kojim su, kao općim postupovnim zakonom, regulirana procesna pravila kojih su se javnopravna tijela dužna pridržavati kada u upravnom postupku odlučuju o pravima, obvezama ili pravnim interesima stranaka, a što je ovdje slučaj.

Naime, upravni postupak pokreće se na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti (članak 40. stavak 1. ZUP-a).

Prema pak odredbi članka 42. ZUP-a, postupak se pokreće po službenoj dužnosti kad je to propisano zakonom ili je nužno radi zaštite javnog interesa (stavak 1.), s tim da će kod ocjene o postojanju razloga za pokretanje postupka po službenoj dužnosti javnopravno tijelo uzeti u obzir predstavke, odnosno druge obavijesti koje upućuju na potrebu zaštite javnoga interesa (stavak 2.).

Odredba članka 39. stavka 1. ZSSI-a upravo određuje kada javnopravno tijelo može, radi zaštite javnog interesa, po službenoj dužnosti pokrenuti upravni postupak u svrhu sprječavanja sukoba interesa u obnašanju javne dužnosti, a što je tuženik u okviru svoje nadležnosti i učinio, na način i u granicama zakonom propisanih ovlasti, slijedom čega ovaj Sud ne nalazi povrede zakona na koje s tim u vezi ukazuje tužitelj u žalbi.

Nije pravno odlučan niti žalbeni prigovor prema kojem su podaci o imovini pribavljeni od nadležnih inozemnih tijela, a ne od nadležnih tijela Republike Hrvatske, što tužitelj smatra protivnim odredbama članka 24. i članka 25. ZSSI-a.

Naime, upravo suprotno žalbenim navodima, u pribavljanju podataka o imovini koju dužnosnik stvarno ima, radi usporedbe istih sa podacima koje je o imovini iskazao u svom Izvješću o imovinskom stanju, tuženik nije povrijedio citirane zakonske odredbe, kao niti odredbu članka 39. stavka 5. ZSSI-a, prema kojoj Povjerenstvo ima pravo pribaviti činjenice i dokaze djelovanjem drugih tijela javne vlasti, s tim da su nadležna tijela u Republici Hrvatskoj dužna bez odgode, na njegov zahtjev, dostaviti zatražene obavijesti i dokaze.

To tim više što je, sukladno i članku 26. ZUP-a, javnopravno tijelo ovlašteno uvijek tražiti dostavu isprava i podataka koji su mu potrebni za vođenje postupka od drugih javnopravnih tijela i sudova, ali i od tijela druge države sukladno odredbama međunarodnih ugovora, a u slučaju da isti nisu sklopljeni, primjenjuje se načelo uzajamnosti, postojanje kojeg utvrđuje središnje tijelo državne uprave nadležno za vanjske poslove.

Iz podataka sveza spisa proizlazi da je tuženik tijekom postupka pribavio podatke o imovini tužitelja s kojima raspolaže Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Porezna uprava, Područni ured Zagreb, dok je od Ministarstva vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske zatražio da, putem međunarodne pomoći, pribavi podatke vezane za društvo HEMWORTH LIMITED osnovano u Velikoj Britaniji, a što je sve u skladu s citiranim odredbama materijalnog i postupovnog prava.

Neosnovano tužitelj u žalbi upire i na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-I-2414/2011 od 7. studenog 2012., kojom su ukinute izrijekom navedene odredbe Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj 26/11. i 12/12.). Ovo iz razloga što se osporena presuda ne temelji na odredbama citiranog Zakona, koje su ukinute jer nisu u suglasnosti s Ustavom Republike Hrvatske, već na odredbama ovdje mjerodavnog ZSSI-a, koje je, i po ocjeni ovog Suda, prvostupanjski sud u svojoj odluci pravilno citirao i protumačio.

Kraj takvog stanja stvari, Sud ne nalazi osnovanim prigovore tužitelja iz žalbe o nepravilno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju te nepravilnoj primjeni materijalnog i postupovnog prava. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporene presude pobija ne navodeći zbog čega konkretno smatra da su činjenice i dokazi na kojima je prvostupanjska presuda utemeljena pogrešni odnosno nepotpuni, već iste u biti drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku, te svoju interpretaciju primijenjenih propisa, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

To osobito imajući u vidu i odredbu članka 1. stavka 2. ZSSI-a, na koju osnovano ukazuje i tuženik u odgovoru na žalbu, prema kojoj je svrha ovog Zakona sprječavanje

sukoba interesa u obnašanju javnih dužnosti, sprječavanje privatnih utjecaja na donošenje odluka u obnašanju javnih dužnosti, jačanje integriteta, objektivnosti, nepristranosti i transparentnosti u obnašanju javnih dužnosti te jačanje povjerenja građana u tijela javne vlasti, a koja svrha bi postala upitna postupanjem tuženika na način kako to traži i tumači tužitelj u žalbi.

Radi navedenog, a s obzirom da tužitelj u žalbi ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi utjecali na drukčije rješenje ove upravne stvari, Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 7. travnja 2016.

Predsjednik vijeća
mr.sc. Ivica Kujundžić, v.r.

Za točnost otpravka ovlašteni službenik
Tanja Nemčić

